

Seznam ctihodných piaristů z roku 1710

Václav Bartůšek

Catalogus venerabilium servorum Dei Religionis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum. Ab eius Instituti primordio, scilicet anno MDXCVII.; usque ad haec tempora An. Sal. MDCCX. – tak zní plně záhlaví zajímavého dokumentu uloženého dodnes ve fondech Národního archivu. Tento drobný tisk na jednodlistu papíru zhruba o velikosti formátu A3 byl vytištěn v roce 1710 v apoštolské komoře v Římě. Byl zřejmě rozeslán do kolejí v sídlech všech provincií piaristického řádu, které tehdy existovaly, a možná i jinam do dalších významných řádových center, kde působila řádová studia nebo noviciáty, protože tehdejší řádový generál P. Jan Chrysostomus Salistri a S. Paolo (*4. 5. 1654 Florencie, †10. 12. 1717 Řím) považoval tento seznam za jeden ze základních podkladů pro možnost zahájení procesů blahořečení a pak i svatořečení některých významných, zejména zakládajících, příslušníků piaristického řádu. O to se snažili stejně i jeho předchůdci a následovníci v době, kdy piaristé ještě žádného řádového svatého ani blahoslaveného člena řádu neměli. Výtisk, který je zde k dispozici, byl chován v piaristickém archivu koleje v Lipníku nad Bečvou na Moravě, odtud snad přešel do archivu již česko-moravsko-slezské piaristické provincie, který byl nakonec umístěn v piaristické koleji v Praze na Novém Městě, a dodnes se dochoval v Národním archivu. Podívejme se, jaký byl význam tohoto dokumentu ve vývoji piaristického řádu a zda má vůbec nějaký význam se podrobněji tímto poměrně nevelkým soupisem ještě v současné době zabývat?

Exemplář katalogu ctihodných piaristů pro provincii se tedy asi nezachoval v provinčním archivu provincie piaristů v Mikulově, ale byl do fondu doplněn z materiálů z piaristické koleje v Lipníku nad Bečvou a uložen mezi personálními seznamy z konce 18. až poloviny třicátých let 19. století.¹ Seznam obsahuje celkem 52 jmen členů piaristického řádu, většinou z dob jeho počátků a z řad jeho zakladatelů a nejstarších členů, kterým měla být přiznána úcta jako ctihodným mužům při řádových bohoslužbách a jejichž úctu bylo třeba šířit nejen mezi piaristy, ale i mezi širokou veřejností v oblastech, kde piaristický řád působil ve svých kolejích a školách při nich, případně i ve farnostech řádových inkorporovaných far a při dalším kulturním a osvětovém působení řádu mezi lidem.

¹ NA, fond Řád piaristů, Seznamy členů řádu (tisk) 1772–1835, kart. 28; Seznamy členů řádu (tisk) 1836–1840,

U každého z těchto ctihodných piaristů, kteří žili, působili a zemřeli v pověsti svatosti, bylo uvedeno v plném rozsahu řádové jméno, zda šlo o kněze (pater P.) nebo o bratra laika, který zajišťoval běžný provoz piaristické koleje (tzv. frater operarius F.), jméno rodiny, ze které dotyčný piarista pocházel, a název místa, kde se narodil, případně i jeho zařazení do určitého regionu nebo diecéze, místo a přesné datum úmrtí a věk, jakého se zde uvedený piarista dožil, případně i stručně další, z hlediska slavení jako ctihodného a pro případnou beatifikaci nebo svatořečení vhodné a důležité údaje o zde uvedených řeholnicích. Všechny údaje o ctihodných piaristech byly vytištěny stejným typem písma ve třech svislých sloupcích pod nadpisem a vínětkou s piaristickým znakem a celá stránka je kolem orámována tiskařskou ozdobnou lištou s barokním ornamentem.

Jako první tady byl zapsán zakladatel piaristického řádu a jeho nejznámější člen vůbec Josef Kalasanský a Matre Dei (*1557 Petralta de la Sal, †25. 8. 1648 Řím). Pro úplnost je třeba připomenout také ostatní členy řádu, alespoň uvedením řeholních jmen, tak jak v dokumentu následují, a jejich nejdostupnější základní životní data, sestavená do tabulky *Přehled ctihodných členů piaristického řádu* v příloze této studie. V poznámkách pod čarou jsou v článku uvedeny odkazy na literaturu nejen z období 18. století, na jehož začátku již podle něho za ctihodné považovali, ale i v piaristické encyklopedii z nedávné doby, kdy stále ještě trvalo mnohdy povědomí o jejich životě ve svatosti, které u většiny z nich pocítujeme až do současnosti.² Z konce 18. století se pak jednalo v některých případech také o odkazy v Schallerově biografii³ a v tehdejší řádové piaristické literatuře z 1. poloviny 18. století o odkazy v díle piaristy P. Daniela Podgorsberga (Podhorského, Unterberga) a S. Francisco (*1. 4. 1677 Laibach, †21. 1. 1766 Stará Voda).⁴ Odkazy na nejdůležitější literaturu jsou připojeny i ve sloupci č. 5 tabulky v příloze, pouze však z poznámky 1–4 článku.

V souvislosti s datací dokumentu na začátek 18. století, kdy se asi musel dokument vydaný v roce 1710 postupně utvářet, se otevírá možnost podrobněji si připomenout okolnosti i případné možnosti jeho vzniku. Je možné vůbec odvodit, proč právě mohl dokument takového charakteru tehdy vzniknout a s jakými

² Srv. Diccionario enciclopédico escolapio II. Biografías de escolapios. Salamanca 1983, 589 s. (dále DENES II.). Poznámka je ve sloupci č. 5 v příloze. Jde o číslo poznámky/strana, např. 2/117–124=DENES II, s. 117–124.

³ Schaller, Josef: Kurze Lebensbeschreibungen jener verstorbenen gelehrten Männer aus dem Orden der Frommen Schulen, die sich durch ihr Talent und besondere verdienste um die Literatur und Wissenschaften von der Errichtung dieses Institutes bis auf gegenwärtige Zeiten vorzüglich ausgezeichnet haben. Praha 1799, [9], VIII, 178 s.

⁴ Srv. P. Daniel Podgorsberg a S. Francisco: Kurtzer Begriff von Ursprung und Aufgenommen dess vor hundert Jahren An. 1617. von Päbstlichen Stuhl zu Rom approbierten löblichen Ordens/ Clericorum Regular: Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum . Das ist : Der Regulierten armen Geistlichen der Mutter Gottes die fromme Schulen genannt. Samt einer kurtzen Lebens=Beschreibung des Heiligmässigen Stifters Josephi Calasancy a Matre Dei und seiner ersten Gesselen. Augspurg 1732.

historickými událostmi ve vývoji piaristického řádu vlastně souvisel. Snahy o uctívání prvních řádových členů a jejich příznivců za ctihodné, případně později prohlášení za blahoslavené i svatě, se začaly asi již projevovat za života Josefa Kalasanského, který byl zakladatelem a prvním generálem řádu a na konci jehož funkčního období došlo od března 1646 k vleklé řádové krizi se snížením piaristického řádu papežem Inocencem X. na pouhou oratoriánskou kongregaci bez možnosti přijímat do svých řad nové členy. Pro piaristický řád nepříznivé období skončilo až po roce 1657 za papeže Alexandra VIII. Nakonec celý tento proces ukončil teprve až papež Kliment XI., který dne 23. 1. 1669 ustanovil piaristy znovu jako řád bulou *Ex iniuncto Nobis* obnovil jejich slavnostní řádové sliby a vrátil jim všechna privilegia udělená řádu svým někdejší předchůdcem Řehořem XV. v roce 1621.⁵ Snahy o uctívání některých zemřelých členů řádu jako ctihodných s vyhlídkou na případnou beatifikaci nebo kanonizaci však trvaly i v této pro zavržený piaristický řád tolik těžké době. Po smrti jeho zakladatele Josefa Kalasanského 25. srpna 1648 se velmi brzy projevila i snaha o jeho kanonizaci, která se nakonec v tomto směru stala jakousi vůdčí silou, k níž se pochopitelně postupně vázaly i další kauzy pro případné svatořečení, blahoslavení nebo vznik pověsti ctihodnosti některých významných členů piaristického řádu po celou dobu zbývajících vývoje piaristického řádu v celé 2. polovině 17. století. Tento proces byl jedním z podnětů, které jistě přispěly nemalou měrou k rozvoji piaristického výtvarného umění a řádové literatury, obzvláště memoárové a historické. Vzorem pro širší historizující pojetí psaní řeholní kroniky bylo zejména pro řády řeholních kleriků dílo známého církevního historika a knihovníka kardinála Cesara Baronia (*30. 10. 1537 Sora, †30. 6. 1607 Řím), významného oratoriána a pobočníka sv. Filipa Neri, který byl nedávno (v roce 2007) blahoslaven papežem Benediktem XVI.⁶ Odtud tehdy asi začal vznikat i řádový historismus, který se vracel k oslavám počátků piaristického řádu i k činnosti jejího zakladatele velmi bohatě zdokumentované v jeho korespondenci, zejména z jihozápadní a střední Evropy.⁷ Podněty se odrážely také v konstitucích piaristického řádu připravených v roce 1621 a dotvořených zhruba o rok později, což bylo vlastně jediné dílo zakladatele řádu, které ovšem bylo pravidelně vždy po třech letech aktualizováno

⁵ Bartůšek, Václav a kol.: Piaristé Tradice benešovské vzdělanosti a kultury. Benešov 1995, s. 87–99, zvl. s. 31.

⁶ Edoardo Aldo Cerato dell' Oratorio, Nel IV centenario del ven. Card. Cesare Baronio discepolo e primo successore di S. Filippo Neri. Roma 2007, 46 s.; Russo, Teresa: Le casaromane di Cesare Baronio. In: La Vallicella. Notiziario della Chiesa Parochiale di Santa Maria in Vallicella (Chiesa Nova). IV/22, luglio/ settembre 2007; Bartůšek, Václav: Piaristická analistika a historiografie a kolej v Benešově v první polovině 18. století. Sborník vlastivědných prací z Podblanicka (dále SVPP) 48, 2008, s. 125–161, zvl. 128 a 129.

⁷ Srv. Sántha, G.(ed.): Epistulae ad S. Iosephum Calasantium ex Europa centrali 1625–1648. Romae 1969, 1262 s.; Sántha, G.(ed.): Epistulae ad S. Iosephum Calasantium ex Hispania et Italia 1616–1648. I., II. Romae 1972, 2291 s. Korespondenci příslušných ctihodných piaristů lze snadno najít podle obsahu.

svěžími názory ze zasedání řádových generálních kapitul. Velmi podnětné byly také myšlenky dalších piaristů, zejména Pietra Casaniho a Gliceria Landrianiho, které výrazným způsobem formulovaly počáteční vývoj řádové spirituality. Ty byly často, zejména u Pietra Casaniho vyjádřeny literární formou. Podobně ovšem na myšlenkový vývoj piaristů působily přes uvedené osobnosti také podněty z jiných řádů např. zejména z okruhu františkánské spirituality, bosých karmelitánů nebo takových svatých jako byl sv. Karel Boromejský, jako tomu bylo v této době i u jiných řádů, kongregací a dalších řeholních společenství, které vznikaly v této době. Nakonec zde byl ještě také důvod zcela praktický – zachycení a zpracování archivních materiálů řádu jako doklad jeho kulturního, ale i hospodářského vývoje, který pomáhal vlastně udržovat nejen kulturní úroveň řádu, ale i jeho hospodaření, což bylo při zajišťování pravidelného chodu řádových škol při jednotlivých kolejích nezbytnou podmínkou existence řádu.⁸

Tato situace vyústila tím, že na konci 17. století odešel do Říma pracovat významný piarista z Moravy P. Bernard Bartlík a S. Philippo Nerio (*13. 2. 1646 Strážnice, †20. 7. 1716 Lipník nad Bečvou), asistentem generála v Římě byl v l. 1700–1706, provinciálem provincie Germánie v l. 1706–1709.⁹ Bartlík odešel z Říma 16. května roku 1706, tedy zhruba necelý měsíc před jmenováním nového generála P. Joanna Chrysostoma Salistri a S. Paulo (*4. 3. 1654 Florencie, †10. 12. 1717 Řím, desátý řádový piaristický generál 1706–1712).¹⁰ Ten si zvolil jiné asistenty. Naskýtá se otázka, zda se ještě Bartlík zabýval v tomto římském období dlouhém zhruba 29 měsíců ještě nějakou kulturní činností. Věnoval se jednak asi opisování svých děl. To prováděl podle originálu, který pak zanechal spolu s přípravnými materiály, a několika nedokončenými opisy tohoto díla v řádovém archivu piaristů v domě u sv. Pantaleona v Římě pod názvem Annales Scholarum Piarum.¹¹ Nejméně jeden z opisů si pak asi odvezl i s sebou domů na Moravu do

⁸ Srv. nejnověji: Bartůšek, Václav: Piaristická analistika a historiografie a kolej v Benešově v první polovině 18. století. SVPP 48, 2008, s. 125–161.

⁹ DENES II., s. 80, heslo Bartlík Bernardo. Srv. též nověji encyklopedické heslo Václava Bartůška In: Biografický slovník českých zemí. Praha 2005, seš. 2, s. 232; Bartůšek, Václav: Bernard Bartlík (1646–1716) – nejstarší strážnický historik a významný piarista. In: Okolo Strážnice. Sborník městského muzea ve Strážnici 2009, s. 47–60; edice – Bartlík, Bernard: Annales ordinis nostri. Ephemerides Calasanctianae (dále EC) 1932–1958 a Archivum Scholarum Piarum (ASP) 1, 1977 – 5, 1979.

¹⁰ DENES II., s. 487 a 488.

¹¹ Picanyol Leodegarius: Inventarium magni tabularii ordinis Scholarum Piarum. Romae 1937, 80 s. (dále Inventarium magni tabularii...); Později byl vydán k inventáři doplněk Vilá Palá, Claudio: Tabularium generale Scholarum Piarum, tria nova regesta. Romae 1977, 82 s. Inventáře chované v generálním archivu jsou ještě doplňovány strojopisně nedavno došlo i k jejich úpravě srv. Bartůšek, Václav: Generální archiv piaristů v Římě. Archivní časopis 50, 2000, s. 89–93. Všechny prameny obsahuje Inventarium magni tabularii... ve složce Historia - bibliographia (dále Hist.- Bibl. N...) N 19. - Annales Scholarum Piarum auctore P. Bernardo Bartlík a S. Philipo Nerio, Assistente Generali.

Mikulova a do provincie Germanie, kam došel již v první polovině června roku 1706, a to do Vídně, a uložil ho pak v archivu piaristické provincie Germania v Mikulově na Moravě.¹² Dále je doloženo, že se zabýval výkladem řádových pravidel, jak dokazují např. dva autografy z piaristického archivu v Římě z roku 1704 a 1705, které se týkají objasnění a výkladu nejsložitějších míst v řádových konstitucích.¹³ Provedl také soupis řádových fundací jednotlivých piaristických kolejí a nadací řádu do roku 1634.¹⁴ Lze tedy konstatovat, že při Bartlíkově odchodu z Říma byla podmínka dokonalého zmapování historie piaristického řádu splněna a vytvořil se tak vlastně předpoklad pro poměrně dobře kvalifikované vyhledávání významných členů řádu, u nichž by bylo možné zahájit jednání v kauze jejich svatořečení, blahořečení i případném zdůraznění pověsti jejich ctihodnosti.

Jak se zdá, vzhledem k tomu, že se mi nepodařilo zatím najít žádného přímého významnějšího pokračovatele díla P. Bernarda Bartlíka a S. Philipo Nerio v Římě, vznikla asi paradoxní situace v tom směru, že vlastně jakási historická a historiografická škola kolem centrální kroniky se začala spíše utvářet v českých zemích z rektorů, pověřených psaním análů jednotlivých piaristických kolejí existujících a působících v 1. třetině 18. století v českých zemích. Zde se P. Bernard Bartlík opravdu nemusil ani velmi v případě zadávání opisů svého hlavního historického díla namáhat. O jeho kronikářské zpracování dějin celého piaristického řádu do roku 1669 projevil představitelů jednotlivých českých, moravských i rakouských piaristických kolejí aktivní zájem a sami se přihlašovali, když v nich provinciál P. Bernard Bartlík vykonával pravidelnou roční (nebo půlroční) kanonickou vizitaci. Vzniklo tak několik opisů tohoto, později i tiskem vydaného díla, které se dochovaly dodnes. Samotné Bartlíkovy analý byly v průběhu 20. století vydány v Římě jako kritická edice. Text této poměrně rozsáhlé kroniky většinou opisovali mladí klerici, kteří si doplňovali v řádových učilištích své filologické, filozofické i teologické vzdělání. Opisy Bartlíkových análů z piaristické koleje v Mikulově (možná i pro potřeby provincie) i z dalších míst, kde u nás působil piaristických kolejích je možné proto několikrát najít zejména ve fondech Národního archivu nebo Moravského zemského archivu v Brně. Někdy vznikaly i docela zajímavé výtahy z této kroniky, jako např. za rektora P. Daniela Blodíga a S. Carolo v Lito-myšli mezi lety 1711–1715¹⁵. Jako poslední v tomto směru vznikl v letech 1717

Opus manuscriptum Historiam totius Ordinis complectens usque ad annum 1669. Volumen praestantissimum a N 21. Specimen Annalium (Nonnulla fragmenta) P. Bernardi Bartlik. Manuscriptum originale.

¹² NA, ŘPi, provincie, Pamětní kniha sv. 1. Annalium religionis clericorum regulsrrium pauperum Matris Dei scholarum piarum 1597–1669, kn. 1.

¹³ Generální archiv piaristů v Římě (dále GA), Hist.-Bibl., N.

¹⁴ GA, Hist.-Bibl., N. 2. Narratio foundationis Scholarum Piarum earumque progressus ad annum 1634 cum accessionibus a P. Bernardo Bartlik a S. Philipo Nerio factis Manuscriptum.

¹⁵ Piaristická knihovna Lito-myšl, rkp. č. B VII 150, 27 l. bez titulního listu.

a 1718, tedy již po smrti autora, opis generálních řádových analů v piaristické koleji v Benešově. Jeho autorem byl mladý klerik, později vysvěcený na kněze, a řádový učitel (později P.) Crispinus Duscher a Matre Dei (*17. 9. 1691 Třeboň, †10. 1. 1764 Příbor), který zde začal učit na elementární škole. Oproti pouhému opsání jako v jiných kolejích byly tyto anály dokonce ilustrovány, avšak podle nedokončených maleb v textu a vynechaných stránek je možno usuzovat na to, že jejich ilustrační výzdoba nebyla po opisu dokončena. Mohl a měl ji tedy provádět asi jiný, výtvarně nadaný piarista.¹⁶

Sepsání centrální historie piaristického řádu se zde stalo i podnětem ke vzniku celé jedné větve piaristické analistiky, kterou zde reprezentovali ti nejvýznamnější rektori z většiny piaristických kolejí, které tehdy v tomto regionu působili. Je třeba ovšem připomenout, že teprve od této doby začaly být systematicky zpracovávány kroniky jednotlivých kolejí. Počátky takové historické, zejména analistické tvorby bývaly často nelehké a spojeny s mnohými obtížemi a záležitostmi na osobnostech v čele jednotlivých kolejí, jejich dovednostech a schopnostech. V Čechách se asi nejdříve začala psát již kronika v piaristické koleji v Litomyšli, která se časem rozrostla do úctyhodných rozměrů. V 1. třetině 18. století pak zde ještě vycházely z Bartlíkova díla piaristické kroniky z Kosmonos, kde určitě psal P. Tobiáš Thomas Jelínek a S. Elia (*19. 2. 1668 Litomyšl, †16. 5. 1720 Rychnov nad Kněžnou),¹⁷ ve Slaném, které psali P. Tobiáš Thomas Jelínek a S. Elia (*19. 2. 1668 Litomyšl, †16. 5. 1720 Rychnov nad Kněžnou) a P. Theophilus Cimmermann (též Zimmermann) a S. Amando (*31. 12. 1671 Kladno, †8. 5. 1716 Slaný) a v Benešově, kde psali kroniku rektori P. Aegidius Hecht a S. Ferdinando (*8. 2. 1664 Lipník n. B., †5. 10. 1726 Kroměříž) a P. Eugenius Sebastiani z Častolovic a Matre Dei (*28. 2. 1681 Chrudim, †25. 3. Benešov 1762). Na ně navazovali jejich žáci hlavně P. Jeremiáš Soudný a Matre Dolorosa (*2. 10. 1702 Benešov, †19. 3. 1768

¹⁶ SOkA Benešov, fond Gymnázium Benešov, Annales Scholarum piarum ab anno Christi 1597 usque ad annum 1669 inclusive, quos P. Bernardus a. S. Philippo Nerio, Moravus Strasnicensis, quo assistens Romae degens, compilavit, tum finito sui praefati muneris tempore inde provinciam reversus ac Germaniae Praepositus promulgatus. Anno 1706 summarum scriptos Lipnitium misit. Ubi a novitiis in plure exemplaria exarati per domos provinciae sunt dispersi. Hic Beneschovii eodem ex quondem tali exemplari non nullis erroribus us sanctae ipsimet hujus domus rector actualis P. Ludovicus a S. Agatha, Silesius Odrensis, deposuit anno 1717 et 1718; Srv.: Bombera, Jan: První piaristé v Podolinci. In: Návrat k prameňom. Zborník štúdií k 350. výročiu príchodu piaristov na Slovensko. Ed. Pavol Kollár, Prievidza 1992 (dále NKP), s. 59; srv. též Bartůšek, Václav: Působení piaristů za Alpami od sklonku třicetileté války do roku 1669. Tamtéž, s. 40; nejnověji se problematiky týká Bartůšek, Václav: Piarističtí svatí blahoslavení a ctihodní. In: 300 let gymnázia Benešov. Benešov 2003, s. 49–52; Bartůšek, Václav: Strážnice a piarističtí svatí a blahoslavení. In: Okolo Strážnice. Sborník městského muzea ve Strážnici, s. 35–44 a též Bartůšek, Václav: Piaristická analistika a historiografie..., kde se na s. 134 nacházejí obrazové ukázky.

¹⁷ NA, ŘPi, kolej Mladá Boleslav, Pamětní kniha Kosmonos, Historiae domus Cosmonossensis. Liber I. 1688–1741, s. 21–34.

Kroměříž, provinciálem provincie Bohemia byl v l. 1760–1766), který psal kroniku česko-moravsko-slezské provincie. Není proto divu, že seznam piaristů, kteří požívali v celém řádu pověsti ctihodných mužů, nemohl zůstat jen jakousi lokální záležitostí předalpské části řádu, ale týkal se celé oblasti tehdejšího působení piaristů a kulturní podněty, které se souvislosti s jeho vytištěním objevily, se týkaly bezprostředně všech členů řádu, ačkoliv každý byl jiné národnosti a působil v jiné oblasti, případně se lišilo i jejich působení a postavení v řádu.¹⁸

Jaký soubor piaristů byl vybrán k udělení pověsti ctihodného člena piaristického řádu na počátku 18. století? Jaké vlastnosti a jaké činy v tomto poměrně velkém počtu 52 řeholníků imponovaly? Lišil se nějakým způsobem pohled na výběr ctihodných členů řádu od pozdějších období? Potvrzeno je, že právě zde analyzovaný dokument uvádí ze všech dalších dosud známých pramenů v tomto směru největší počet řeholníků, kterým byla přiznána pověst ctihodnosti. Podle stručných údajů, které jsem uvedl v poznámkách v tabulkové příloze této práce, působí soubor ctihodných piaristů tak, jako kdyby se ti, kteří ctihodné vybírali, snažili v plné míře zachytit veškerou pestrost a rozmanitost celého vývoje, kterým do této doby piaristický řád prošel na vzorku 52 kleriků, kteří podle řádových svědectví měli žít vzorným bezúhonným křesťanským životem. Od prvních tří piaristů, kteří reprezentovali zakladatele řádu, jimž by nemělo být upřeno nejen blahořečení, ale dokonce i svatořečení, mezi nimiž pak zaujal poněkud výjimečné postavení zakladatel řádu Josef Kalasanský, kterému vždy byla ve všech pramenech i literatuře v tomto směru věnována největší pozornost, až po skupinu řeholníků, kteří v řádu zajišťovali jeho hospodářský a všední pracovní chod a vyučovali pouze výjimečně občas ekonomické vědy, tzv. fratres operarii, o nichž by se dalo s velkou nadsázkou říci, že byli vlastně jakýmsi školníky. Rozmanitost byla také ve věku, který někdy pověst ctihodnosti zdůrazňoval, ať se jednalo o dožití se vysokého věku téměř 120 let u P. Caspara Dragonettiho, nebo naopak u případů úmrtí kleriků v mladém věku mezi 18–25 lety, což vyvolává i asociace na některá blahořečení nebo svatořečení v některých jiných řádech, např. u jezuitů. Nepopisují se nikde osobní obrácení, kterým má asi nejbližše osud P. Paula Ottonelliho, který po svém ovdovění vstoupil do řádu, založil piaristickou kolej v italském Fannu, kterou podpořil štědrými fundacemi a stal se jejím rektorem. Případ mučednické smrti se vyskytuje v dokumentu pouze jednou, v případě původem moravského misionáře P. Tomáše Sperata, kterého usmrtil vzbouřený dav protestantů v Kremnici. Podobnému osudu unikl jen těsně P. Mikuláš Housenka, který na následky zranění od protestantů zemřel až později. Také zastoupení jednotlivých evropských národů je vzhledem k teritoriu působení řádu dosti pestré. Většinu ctihodných piaristů tvoří Italové, ale vyskytují se též Španělé, Češi (z Moravy i z Čech), Poláci a Němec. Alespoň část ze zde uvedených piaristů prošla za svého působení zaalpskými provinciemi. Několik z nich zde působilo jako provinciálové. Sledujeme-li působení piaristů podle funkcí, které v řádu zastávali,

¹⁸ Bartůšek, Václav: Piaristická analistika a historiografie...

najdeme zde od dvou generálů řádu a jejich několika asistentů, přes provinciály a jejich asistenty, rektory až po kazatele, misionáře i již zmíněné fratres operarii, kteří vykonávali pomocné práce. Mnozí piaristé (kněží i fratres operarii) pocházeli ze šlechtických rodin, nejen ze zchudlých, ale i z bohatých, jiní pocházeli i z chudších vrstev. Zhruba stejně byli mezi piaristy s pověstí ctnostných zastoupení také příslušníci dvou původních částí předchůdců piaristů – bratrstev z Říma¹⁹ a z Lukky, která se věnovala výchově mládeže a splynula spolu v roce 1614. V Římě sídlila tato řeholní společnost řeholních kleriků Matky Boží, která sem přesídlila z Lukky v roce 1587 u kostela Santa Maria in Portico Campitelli. Jejím zakladatelem byl sv. Giovanni Leonardi (*1541 Decimo u Lukky, †9. 10. 1609 Řím). Beatifikován byl papežem Piem IX. 10. 11. 1861 a svatořečen Piem XI. 17. 4. 1938.²⁰ V roce 1614 přešla s Petrem Casaním k piaristům pouze její větší část a část zůstala pod vedením superiora P. Alessandra Bernardiniho při kostele sv. Marie.²¹ Protože P. Giovanni Leonardi, jehož sekretářem, podobně jako později P. Josefa Kalasanského P. Pietro Casni byl, zemřel před sloučením obou řeholních společností, nebyl zapsán mezi piaristickými ctihodnými a ani nebývá uváděn mezi svatými tohoto řádu, ačkoliv byl jedním z nejlepších přátel jeho zakladatele Josefa Kalasanského.²²

O tom, jak dlouho vydržela pověst ctihodnosti zde uvedeným piaristům, nás informuje systematicky literatura uvedená v tabulkové příloze. Nejvíce z literatury v 18. století uvádí kniha P. Daniela Podgorského-Untrberga a S. Francisco vydaná v Augspurku roku 1732.²³ Zde nalezneme celkem 35 ctihodných, z nichž se shoduje s přehledem za touto prací 34.²⁴ Na rozdíl od seznamu neuvádí všechny ctihodné piaristy z roku 1710. Zejména neuvádí fratres operarii, pouze jednoho, který v seznamu z roku 1710 není. Na samém konci 18. století napsal své životopisy piaristů Josef Schaller (*6. 3. 1738 Konopiště, †6. 1. 1809 Praha), jehož otec by panským správcem na zámku Konopiště nedaleko Benešova. Ve zde uvedeném životopisném Schallerově spisu si můžeme přečíst životopisy členů

¹⁹ O dějinách římské části řádu založené sv. Josefem Kalasanským viz např. Bartůšek, Václav: Snahy o založení piaristické koleje v Praze v 17. a 18. století. *Paginae historiae*, 10, 2002, s. 40–71; zvláštní otisk, 32 s., 4 s. mapových příloh, kde jsou uvedeny všechny další prameny i literatura k tomuto tématu.

²⁰ Buben, Milan M.: *Encyklopedie řádů, kongregací a řeholních společností katolické církve v českých zemích*. III. díl, 3. svazek: Řeholní klerikové. Praha 2008, s. 62; Carbonaro, Davide: San Giovanni Leonardi, 49 s.; Boncristiano, Paola: San Giovanni Leonardi nella sua Lucca. Lucca 2008, 24 s.; Boncristiano, Paola: San Giovanni Leonardi a Roma. Un Santo nel cuore dello Chiesa e noc la Chiesa nel cuore. Lucca 2009, 32 s.

²¹ Perrone, M. Antonio: *Testimonianze e martirio tra i figli del Calasanzio*. Roma 1995, 93 s., zvl s. 19–23; Carisio, Mario: P. Pietro Casani delle Scylle Pie. Roma 1990, s. 30–45.

²² Carbonaro, Davide: San Giovanni Leonardi, s. 25.

²³ Viz pozn. 4.

²⁴ 35. ctihodný byl zařazen na konec přehledu.

celého piaristického řádu do doby sepsání spisu, které považoval jejich autor za významné pro činnost řádu ve středoevropském prostředí. Je zde podchyceno také několik životopisů ctihodných piaristů uvedených v seznamu z roku 1710.

Za vrchol současně biografické i historické a práce v piaristickém řádu lze považovat encyklopedické dílo odborníků z piaristického řádu Ze zahraničních encyklopedií, do nichž též přispíval, šlo hlavně o největší řádovou encyklopedii, která vycházela v osmdesátých letech minulého století. První díl *Diccionario enciclopedico escolapio I, Presencia de Escuelas Pías*,²⁵ kde se psalo a o piaristických provinciích i o jednotlivých kolejích a rezidencích. Do *Diccionario enciclopedico escolapio II, Biografías de escolapios* napsal kolektiv řádových autorů celou řadu biogramů významných piaristů ze všech řádových provincií od počátku jejich činnosti v roce 1597 až do jejich tehdejší současnosti.²⁶ Na tyto dva díly měly navazovat tématické encyklopedie pro jednotlivé země. Podařilo se však vydat pouze 5. díl věnovaný Polsku - *Diccionario enciclopedico escolapio V, I. Escolapios en Polonia y Lituania*.²⁷ Vydávání této dosud nejrozsáhlejší piaristické encyklopedie k celkovým řádovým dějinám schválila generální kapitula, která se konala v roce 1967 v Římě a následujícího roku určila charakter tehdy vznikající encyklopedie jakýmiisi prováděcími usneseními. Na generální kapitule v roce 1973 byla komise pro vydávání piaristické encyklopedie znovu ustanovena, a to pod předsednictvím španělského řádového historika P. Claudia Vilá Paly (*30. 7. 1918 Calders, †1999 Barcelona). Právě tento zde uvedený historik pracoval zřejmě i s katalogem ctihodných členů řádu a v části hesel z encyklopedie, která zpracovával, uvedl také údaje o jmenování čestným členem piaristického řádu v roce 1710. Poznamenal to v záhlaví hesla označením, které jsem modifikoval do poznámek v příložené tabulce. Také několik dalších autorů zpracovalo životopisy ctihodných piaristů, ale ti uváděli poznámky o ctihodnosti dotyčných piaristů jen nepravidelně. Přesto je zachycena v biografické encyklopedii většina v roce 1710 zachycených piaristů, z uvedených 52 se jedná o celkem o 40 biogramů, tedy o téměř 77 %.

Poznatky získané srovnáním vybrané literatury z 18. století i z nedávné doby (před koncem 20. století) ukazují, že seznam ctihodných členů piaristického řádu byl respektován v řádovém vývoji. Nejdůležitější byla ovšem kauza blahořečení a později i svatořečení zakladatele piaristického řádu Josefa Kalasanského, který byl blahořečen v roce 1748 papežem Benediktem XIV. a svatořečen papežem Klimentem XIII. v roce 1767. Jeho památka připadá na 25. srpna. Dalším blahoslaveným byl pak P. Pietro Casani a Nativitate Beatae Marirae Virginis. Akt provedl papež Jan Pavel II. dne 1. 10. 1995. Velký význam v tomto směru sehrálo také to, že Casani podnikl jako první z piaristů cestu na území dnešního Polska v roce 1641. Jeho památka připadá na 16. října. Později

²⁵ DENES, I.

²⁶ DENES, II.

²⁷ *Diccionario enciclopedico escolapio V. I. Escolapios en Polonia y Lituania*. Salamanca 1985, 227 s. .

přibyl v řádu ještě dvě další úspěšně vyřešené kauzy – svatořečení P. Pompilia Pirrottiho (*29. 9. 1710 Monteclavo Irpino, †15. 8. 1766 Campi Salentina), piaristy z 18. století z jižní Itálie,²⁸ a blahoslavení 12 piaristů zavražděných republikány za občanské války ve Španělsku v roce 1936 (spolu s Casanim).²⁹ Starších dob se pak týkalo plánování kauzy blahoslavení moravského piaristy P. Františka Václava Hanáka (*11. 5. 1657 Kelč, †6. 1. 1710 Prievidza),³⁰ který byl misionářem a měl podobné, i když mírnější osudy jako P. Tomáš Sperat nebo P. Mikuláš Housenka.

V současné době se kromě rozpracovaných kauz svatořečení P. Pietra Casaniho a blahoslavení P. Gliceria Landrianiho v piaristickém řádu žádné kauzy pravděpodobně nepřipravují. P. Glicerius Landriani který byl zobrazován v 18. století i v Čechách a na Moravě i znalost jeho života a díla by si stejně jako další poznávání včetně zobrazování svatých, blahoslavených nebo ctihodných piaristů, a zdůvodnění motivace v tomto směru, zasloužil více pozornosti jistě také při literárně-historických i umělecko-historických výzkumech i v budoucích letech.³¹

Katalog ctihodných piaristů je, jak z našeho průzkumu vyplývá, důležitým dokumentem, který přestože stál téměř na počátku období piaristických kauz svatořečení a blahoslavení neztratil svůj význam ani v současné době, kdy ještě stále může být jedním z důležitých podnětů pro případné zahájení kauz blahorečení zde uvedených ctihodných členů řádu. Při zkoumání tohoto dokumentu a jeho srovnávání s prameny i s literaturou z novějších biografických výzkumů o piaristickém řádu je možné nejen poznávat osudy piaristů zde uvedených, ale také je doplňovat na základě poznatků z nových výzkumů o další závažné informace o jednotlivých členech piaristického řádu, kterých si dříve jejich spolupracovníci vážili a ctíli je. Na jejich životy a dílo jsme již v dnešní době možná poněkud pozapomněli. Nelze také vyloučit, že některé doklady o nich stejně jako literární práce a umělecké památky mohou být stále ještě místy i v našich zemích nově objeveny.

²⁸ V českých zemích se o něm dovídáme z kroniky piaristické provincie v roce 1767. Svatořečen byl 19. 3. 1934. Srv. Bartůšek, Václav: Nad kronikou Česko-moravsko-slezské piaristické provincie. Malovaný kraj XLVI, 2010/1, s. 10, 11.

²⁹ Perrone, M. Antonio: Testimonianze e martirio tra i figli del Calasanzio. Roma 1995, 93 s.; Buben, Milan M.: ERK, III, díl, 3. svazek: Řeholní klerikové. Praha 2008, s. 62.

³⁰ Bombera, Jan: P. František Hanák, piarista – misionář. NKP, s. 70 – 77.

³¹ Bartůšek, Václav: Piaristická analistika a historiografie... SVPP, 48, 2008, s. 125–161, zvl. s. 136; Váňová, Libuše: Několik poznámek k výtvarnému umění piaristů v Benešově. Slánské rozhovory 2008. Slaný 2009, s. 71–76, reprodukce s. 76.

Přehled ctihodných členů piaristického řádu

Č., P., F.	Řádové jméno ^{p)}	Příjmení ^{pp)}	Datum a místo ⁿ⁾ naro- zení ^{pp)}	Datum a místo ⁿ⁾ úmrtí ^{pp)}	Literatura označena číslem poznámky/s. ⁿ⁾	Pozn. ⁿ⁾
1 P.	Josef a Matre Dei	Kalasanský	(1557) Peralta de la Sal	25. 8. 1648 Řím	2/117-124; 3/1; 4	Kolem roku 1710 se přípra- voval proces blahověčení a svatořečení
2 P.	Gellius a Vincentia Patris	Ghellinus	1559, Vicenza	1616 Vicenza	2/257; 4/75 – – ponět ke svatořečení dal biskup z Vicenzy	Kolem roku 1710 se přípra- voval proces blahověčení a svatořečení za spolupráci při založení řádu
3 P.	Caspar Leontinus	Dragonetti	1509 Leon- tini (Leutini – Sicílie)	7. 12. 1628 Řím	2/202,203; 3/24	
4 P.	Glicerius a Christo	Landriani	1588 Milán	15. 2. 1618 Řím	2/326,327; 3/18; 4/76	Kolem roku 1710 se přípra- voval proces blahověčení a svatořečení
5 P.	Petrus a Nativitate B.M.V.	Casani	8. 9. 1572 Lucca	17. 10. 1647 Řím	2/141, 142; 3/28; 4/77	
6 P.	Vivianus ab Assumpti- one B.M.V.	Viviani	1563 Colle Toskánsko	23. 6. 1622 Narni	2/574; 4/78	Pověst ctihod- nosti, rektor v Narni asistent generála
7 IRD		Bernardinus Panicola	1579 Monti- celli	10. 11. 1666 Řím	3/31; 4/79 uvádí P.	Biskup ravellský a skalenský, I. prokurátor řádu
8 P.	Laurentius a S. Cruce	Santilli	1584 Roccafranca	1. 6. 1622 Narni	2/495; 4/79	Pověst ctihod- nosti
9. P.	Thomas a Visitatione B.M.V.	Victoria	1588 Sevilla	1. 7. 1622 Moricone	2/563; 3/11; 4/79	Španěl, Pověst ctihodnosti
10 P.	Franciscus a Matre Dei	Lamberti	1593 Palermo	1. 3. 1623 Řím	2/325; 4/81, 82	Pověst ctihod- nosti, přítel a pokračovatel G. Landrianiho, rektor Semináře v Maglianu

Č., P., F.	Řádové jméno ^{p)}	Příjmení ^{op)}	Datum a místo ^{o)} narození ^{op)}	Datum a místo ^{o)} úmrtí ^{op)}	Literatura označena číslem poznámky/s. ^{a)}	Pozn. ^{a)}
11 P.	Antonius a S. Andrea	Cittadini	Acquaria (Modena)	24. 12. 1624 Řím, asi mlád	2/160	Pověst ctihod- nosti
12 P.	Rudolphus a Matre Dei	Petrignani	1607 Řím	29. 8. 1625	2/433	Pověst ctihod- nosti
13 P.	Paulus ab Assumptio- ne Domini	Otonelli	1566 Fanano	18. 2 1626 Řím	2/412; 3/13; 4/79, 80	Pověst ctihod- nosti, hrabě, po smrti rodiny piarista, fundá- tor a rektor ve Fananu, asistent generála, přítel sv. Filipa Neri, kardinála Belarmina a papežů Klementa VIII., Pavla V., Řehoře XV.
14 P.	Jacobus a S. Paulo	Graciani	1570 Sassuolo	1634 Neapol	2/274, 4/82	Pověst ctihod- nosti, první římský provin- ciál, asistent generála
15 P.	Stephanus a Regina Angelorum	Bosdraghi	1598 Lucca	23. 7. 1638	4/85	Společenství z Lukky
16 P.	Peregrinus a S. Fran- cisco	Tencani	1579 Modena	22. 4. 1640 Řím	2/540; 3/17; 4/82, 83	G, první provin- ciál Germanie.
17 P.	Archan- gelus a Nativitate Domini	Galletti	1582 Castellon Florentino	6. 4. 1642 Pisa	2/245; 4/88	Ctihodný řádu Zasloužil se o založení koleje ve Florencii
18 P.	Ambrosius a S. Maria	Leailth	1632 Bolzano	20. 10. 1645 Mikulov	2/332; 4/83	G, rektor kolejí v Litomyšli a v Mikulově
19 P.	Casimirus a Conceptio- ne B.M.V.	Bogatka	1610 Poznaň	7. 5. 1650 Podolinec	2/94, 95; 4/84	G, Polák, profes- sor aritmetiky, učitel noviců, zakladatel kolejí
20 P.	Alexander a S. Ber- nardo	Novari	1607 Diano Marina	16. 4. 1657 Řešov (Polsko)	2/401; 4/85 chybně Vivaris	Pověst ctihod- nosti G, zastupu- jící provinciál, rektor ve Varšavě

Č., P., F.	Řádové jméno ^{p)}	Příjmení ^{mp)}	Datum a místo ⁿ⁾ narození ^{mp)}	Datum a místo ⁿ⁾ úmrtí ^{mp)}	Literatura označena číslem poznámky/s.	Pozn. ^{a)}
21 P.	Franciscus a Purificati- one B.M.V.	Castelli	1583 Castillion Fiorentino (Arezzo)	17. 5. 1657 Řím	2/145, 146; 4/80	Ctihodný, provinciál Florence, asis- tent generála
22 P.	Aloisius a S. Catha- rina Senensis	Mallone	1612 Carcare	23. 6. 1657 Janov	2/ 351; 4/85	Kazatel v Pro- vincii Ligurie
23 P.	Joannes a Jesu Maria	Garzia	1585 Lugar de Solo (Segovia)	16. 2. 1659 Řím	2/248, 249 4/81 Castilia	Španěl, 2. generál řádu
24 P.	Joannes Dominicus a Cruce	Franchi	1596 Řím	29. 7. 1662 Po- dolinec	2/236 Franco; 4/86	Ctihodný řádu, G P, první pro- vinciál provincie Polonia
25 P.	Antiochus a S. Maria	Murgia	1620 Cáller	20. 4. 1665 Cáller	2/392; 4/88	Kazatel provincie Sardinie
26 P.	Joannes a S. Philip- po Nerio	Riani	1632 Corneglia (Lucca)	3. 9. 1668 Cáller	2/462; 4/88	Pověst ctihod- nosti, provinciál Sardinie
27 P.	Petrus Andeas a Jesu Maria	Taccioni	1681 Verchiano (Foligno)	26. 6. 1672 Foligno	2/535; 4/86	Pověst ctihod- nosti
28 P.	Joannes Stephanus a Matre Dei	Spinola	1590 Janov	10. 6. 1674 Carcare	2/526, 527; 4/83,84	G, asistent generála, pro- vinciál několika provincií
29 P.	Carolus a S. Domi- nico	Casani	1605 Lucca	6. 9. 1676 Florence	2/141; 4/ 86,87	Provinciál pro- vincie Toscana
30 P.	Thomas a S. Ansel- mio	Sperat	1635 Lipník	12. 9. 1681 Kremnica	2/526; 4/87	G, oběť nekatolíků
31 P.	Nicolasus a Concepti- one B.M.V.	Hausenka	22. 3. 1637 Litomyšl	10. 7. 1683 Radom (Polsko)	2/285; 4/87	G P misionář
32 P.	Angelus a S. Domi- nico	Laurenti	1606 Brandelia (Lucca)	17. 1. 1685 Theate v Aprutiu	4/88	Kněz z Lukky
33 P.	Eusebius a S. Cecilia	Amoreti	1631 Cáller	21. 7. 1685 Cáller	4/88	Kněz ze Sardinie
34 P.	Dominicus a S. Ignatio	Barbarini	1612 Boloña	7. 10. 1685 Palermo	2/76 (Bar- berini); 4/87 Barberini	Pověst ctihodnosti

Č., P., F	Řádové jméno ^{p)}	Příjmení ^{op)}	Datum a místo ^{o)} narození ^{op)}	Datum a místo ^{o)} úmrtí ^{op)}	Literatura označena číslem poznámky/s. ^{a)}	Pozn. ^{a)}
35 P.	Onuphris a SS. Sacramento	Conti	1606 Neapol	4. 1. 1686 Neapol	2/166; 3/36; 4/86- chybně Anagni	G, propagátor řádu, provinciál Germanie, Sardinie, Neapole
36 P.	Thomas a S. Augus- tino	Simone	1616 Campi	29. 6. 1687 Campi	2/515; 4/88	Provinciál provincie Neapol, asistent generála
37 P.	Bartholomaeus a S. Andrea	Guidi	1611 Barga (diecéze Lucca)	20. 11. 1688 Firencie	2/279; 4/87 též Quidi	Pověst ctihod- nosti
38 P.	Adalbertus Josephus a S. The- resia	Seinerkonic	1633 Dobren (Krakov)	14. 9. 1693 Lowic	4/88	P kněz Polsko
39 P.	Hieronimus ab Annun- tiatione B.V.M.	Arnone	13. 1. 1617 Butera (Sicilie)	20. 9. 1696 Řím	2/58	Ctihodný
40 P.	Melioe a Concep- tione B. V. M.	Guadagni	24.7. 1654 Firencie	8. 10. 1708 Firencie	2/277, 278	Pověst ctihod- nosti, vychovatel noviců
41 F.	Georgius a S. Jose- pho	Mazza	1596 Monteferto	16. 11. 1618 Řím	2/366	Pověst ctihodnosti
42 F.	Antonius a S. Jose- pho	Bernardini	1595 Lucca	12. 8. 1619 Řím		Šlechtic
43 F.	Dominicus a Matre Dei	Bacelli	1662 Firencie	24. 6. 1622 Řím		
44 F.	Franciscus a Crucifixo	Deme	1599 Lotrinsko	13. 7. 1623 Nami		
45 F.	Dominicus a S. Nico- lao	Sozzi	1608 n. 9 Lyciensis	5. 1. 1635 Campi		
46 F.	Ludovicus a S. Bartho- lomaeo	Leuati	1581 Bergamo	8. 11. 1636 Řím		
47 F.	Ioannes a S. Carolo, dictus a Passione Domini	De Macariis	1557 Alba	19. 9. 1643 Řím	2/349	Pověst ctihodnosti

Č., P., F	Řádové jméno ^{p)}	Příjmení ^{up)}	Datum a místo ^{a)} narození ^{up)}	Datum a místo ^{a)} úmrtí ^{up)}	Literatura označena číslem poznámky/s. ^{a)}	Pozn. ^{a)}
48 F.	Peregrinus a S. Fran- cisco	Dauri	1600 Serraz- zone (kraj Modena)	14. 5. 1648 Řím	2/187	Ctihodný
49 F.	Dominicus a S. Fran- cisco	De Vincen- tiis	1586 Apprunti- no de Civittela (Trident- Truentum)	28. 11. 1656 Calari		šlechtic
50 F.	Petrus a Cruce	Martis	1594 Cáller	8. 2. 1699 Cáller	2/360	Pověst ctihodnosti, Návrh na svato- řečení kap. 1700
51 F.	Franciscus ab Angelo Custode	Noboraschi	1594 Albig- nauno	17. 2. 1672 Řím		
52 F.	Philippus Nerius a S. Vin- centio	Bobio	11. 6. 1663 Palermo	25. 12. 1692 Palermo	2/94	Ctihodný řádu
F.	Rudolphus a Matre Dei	Romer			Pouze 4/88	

Zkratky:

IRD = Illustrissimus ac Reverendissimus Dominus

G – v poznámce – působení v provincii Germania

P – v poznámce – působení v provincii Polonia

Kap. – generální kapitula

B.M.V. – Beatae Mariae Virginis

F. v 1. sloupci = frater

P. v 1. sloupci = pater

S. = sancto/a

Vysvětlivky:

p) podle pramene

up) upraveno podle pramene

d) dodatek autora

a) místní jména jsou uvedena v počestěné podobě, pokud je známa, pak v jazycích země (podle DENES II.) nebo latinsky podle pramene.

Zusammenfassung

Liste der ehrwürdigen Piaristen aus dem Jahre 1710

Im Jahre 1710 wurde in der Druckerei der Apostolischen Kammer in Rom eine Einblatt-Liste mit dem Titel *Catalogus venerabilium servorum Dei Religionis clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum* gedruckt. Eine der Kopien dieses Dokuments wurde auch im Archiv des Piaristenkollegs in Lipník nad Bečvou aufbewahrt, heute im Rahmen des Bestandes Piaristenorden im Nationalarchiv in Prag. Der Verfasser in seiner Studie analysiert dieses bemerkswerte Dokument, in dem Namen der 52 Mitglieder Piaristenorden (Priester und Laienbrüder) angegeben werden, die besondere Ehre genossen. Die Liste enthält Namen, Datum und Ort der Geburt, Datum und Ort des Todes. Der Autor fügt auch weitere biographische Angaben. Liste der ehrwürdigen Piaristen sollte wahrscheinlich als Grundlage für zukünftige Selig- oder Heiligsprechung der Mitglieder Piaristenordens dienen.

Annotation

List of honorable piarists from 1710

The author analyzes a list of „honorable“ piarists print edition in 1710 containing data of 52 members Piarist order. The list should probably start serving bless or canonization process.

CATALOGVS VENERABILIVM SERVORVM DEI

Religionis Clericorum Regularium Pauperum MATRIS DEI
Scholarum Piarum.

Ab eius Instituti primordio, scilicet anno MDXCVII.; usque ad haec tempora
An. Sal. MDCCX.

VEN. P. Ioseph a Matre Dei ex nobilissima
Calaniformi Familia Perrate de la Sal
Virgilio, Ducis Aragonis Sacrosd. Pij
Infantis eius Religio. Fundator, Inposi-
tore, & Primus Praepositus Sacrosd. Obijt
Romae 15. Augusti 1648. aetat. sua 91. De-
cibus Beneficiis, & Canonizatione In-
profanturum agitur apud Sanctam Sedem
Apostolicam.

VEN. P. Cellinus a Vincenza Patricius
Venetus Sacrosd. ex primis Ven. P. Fundato-
ris Socij, & Coadutoribus: Obijt Vincturae
29. Augusti 1646. aetat. sua 17. De omni Be-
nificatione, & Canonizatione agitur apud
Sanciam Sedem.

VEN. P. Caspar Dapoutonius Lecturicus in Sic-
lia Clericus, ex primis Ven. P. Fundatoris So-
cij, & Coadutoribus: Obijt Romae 7. De-
cembrii 1628. aetat. sua 190.

VEN. P. Glycyas a Christo ex nobilissima Lan-
danorum Familia Mediolanensi Abbas
& Anonij Praeceptor, & S. Caroli Borromei
Praepos. ex primis Ven. P. Fundatoris So-
cij, & Coadutoribus: Obijt Romae 15. Fe-
bruarii 1616. aetat. sua 10. De omni Be-
nificatione, & Canonizatione agitur apud San-
ctam Sedem.

VEN. P. Petrus a Nariitate B. V. ex nobili Ca-
laniformi Familia Lucensis Sacrosd. ex pri-
mis Socij Ven. Patri Fundatoris: Obijt
Romae 17. Octobris 1647. aetat. sua 77.

VEN. P. Vincentius ab Allunatione B. V. ex Fam-
ilia Viniani de Colle in Tullia Sacrosd. ex pri-
mis Ven. P. Fundatoris Socij: Obijt Narate
23. Iunii 1621. aetat. sua 60.

Ethelius a Reuerendis. Bernardinus Pampho-
licae Terra Monticuli Libertus Dux, ex pri-
mis Ven. Patri Fundatoris Socij, & Coad-
utoribus primis Scholarum Piarum Pro-
curator Generalis, & deinde S. Vrbano ad
scand. Papa VIII. Episcopus Ravelinensis, &
secularis: Obijt Romae 10. Novembrii 1665.
aetat. sua 87.

VEN. P. Laurentius a Cruce ex Familia Statili
de Nocerafranca Spoletinae dice. Sacrosd.
Obijt Narate prima Iulij 1621. aetat. sua 36.

VEN. P. Thomas a Viliatone ex Familia Vi-
torica Hispanica Sacrosd. Obijt Medice-
ni in balneo 23. Augusti 1615. aetat. sua 44.

VEN. P. Franciscus a Matre Dei ex Familia Lam-
berti Paenonitanae Sacrosd. Obijt Roma
prima Martij 1621. aetat. sua 20.

VEN. P. Antonius a S. Andrea ex Familia Citra-
tina ab Aquila dice. Meritibus Sacrosd.
Obijt Romae 24. Decembrii 1624. aetat.
sua 28.

VEN. P. Rodolphus a Matre Dei ex Familia Pe-
trigiani Romanis Clericus: Obijt Romae 29.
Augusti 1621. aetat. sua 18.

VEN. P. Paulus ab Alimontibus B. V. ex Nobili
Constantina Orthonobilia Familia Martini
fis Sacrosd.: Obijt Romae 18. Februarii 1626.
aetat. sua 62.

VEN. P. Jacobus a S. Paulo ex Familia Graziani
Saxofens in Diocese Murinensi Sacrosd.
Obijt Neapoli 22. Octobris 1651. aetat. sua 64.

VEN. P. Stephanus a Regina Anglorum ex no-
bili Familia Bofdraghi, Luceois Sacrosd.:
Obijt Lucae 21. Iulij 1618. aetat. sua 40.

VEN. P. Domitius a S. Francisco ex Familia
Ternani de Iahalla dice. Motinensis Sacrosd.
Obijt Romae 23. Aprilis 1620. aetat. sua 71.

VEN. P. Archangelus a Nativitate Domini ex
Familia Galleri, de Castellione Florentino
dice. Aretino. Sacrosd. Obijt Pisis 6. Aprilis
1621. aetat. sua 60.

VEN. P. Ambrosius a S. Mariae ex Familia Lezali,
Bolzanus Iulienensis Sacrosd.: Obijt Nico-
surg in Morania 20. Octobris 1645. aetat.
sua 41.

VEN. P. Laetantius a Conceptione B. V. ex Fam-
ilia Bogata vrbanoensis in Polonia, Sacro-
sod. Obijt Podolinj in Sceprio propet Hano-
gariam 2. Maij 1650. aetat. sua 40.

VEN. P. Alexander a S. Bernardo ex Familia de
Nogaris Diocesani dice. Albingonensis. Sa-
crosd.: Obijt Resolus in Polonia 16. Aprilis
1627. aetat. sua 50.

VEN. P. Franciscus a Purificatione, ex nobili Fa-
milia Castellii a Corona, de Castellione Flo-
rentino dice. Arvine Sacrosd. Obijt Romae
17. Maij 1617. aetat. sua 74.

VEN. P. Aloysius a S. Catharina Semofex Pa-
nificatioe. Caracina dice. Alban. Sacro-
sod. Obijt Genuae 25. Iunii 1617. aetat. sua 45.

VEN. P. Ioannes a Iesu Maria ex nobili Familia
Carra de Castellione Siquanica Sacrosd.,
& Iucanalis Religio. Praepositi Generalis
Obijt Romae 16. Februarii 1629. aetat. sua 75.

VEN. P. Ioannes Dominicus a Cruce ex Familia
Franchi Romanus Sacrosd. Obijt Podolinj
in Separio pro, & Haguriam 29. Iulij 1625.
aetat. sua 66.

VEN. P. Antochus a S. Mariae ex Familia Margi-
Calaniformi in Sardinia, Sacrosd.: Obijt Ca-
lari 10. Aprilis 1665. aetat. sua 47.

VEN. P. Ioannes a S. Philippo Novio ex Familia
Riani Corviliensis dice. Lucensis Sacrosd.
Obijt Calari in sectione 30. Septembrii 1668.
aetat. sua 16.

VEN. P. Petrus Andreas a Iesu Maria ex Familia
Fascioni, de Vecchiano dice. Spoletanae Sa-
crosd.: Obijt Fulginie 16. Iunii 1673. aetat.
sua 62.

VEN. P. Ioannes Stephanus a Matre Dei, ex no-
bilissima Spinurana Familia Gemonensis Sa-
crosd.: Obijt Calcatis in Monte ferrato 10.
Iunii 1679. aetat. sua 54.

VEN. P. Carolus a S. Dominico ex Familia Caf-
fari Gercifens dice. Lucensis Sacrosd.
Obijt Florentiae 6. Aprilis 1678. aetat. sua 71.

VEN. P. Thomas a S. Amelino ex Familia Spelat.
Lipinensis in Morania dice. Nouasentis Sa-
crosd. Obijt 12. Septembrii 1681. aetat. sua 66.

VEN. P. Nicolaus a Conceptione B. V. ex Familia
Hofa Liborobianensis in Bohemia, dice
Pragensis, sacrosd. Obijt Rationis in Polonia
10. Iulij 1683. aetat. sua 46.

VEN. P. Angelus a S. Dominico ex Familia Lan-
renj Brandinensis dice. Lucensis Sacrosd.
Obijt Theate in Aprutio 17. Ianuarii 1685.
aetat. sua 79.

VEN. P. Eustachius a S. Cecilia, ex Familia Anore-
tici, Calaniformi in Sardinia, Sacrosd.: Obijt
Calari 21. Iulij 1685. aetat. sua 54.

VEN. P. Dominicus a S. Ignatio, ex nobilissima
Barbarianorum Familia Bononensis, Floren-
tina tamen Ortundus Sacrosd., Obijt Panoni-
ni in Sicilia 7. Octobris 1695. aetat. sua 71.

VEN. P. Omphalrus a S. Sacramento ex nobilissi-
ma Familia de Contubini, Neapolitana, sed
Roma ortundus Sacrosd.: Obijt Neapoli
4. Ianuarij 1686. aetat. sua 80.

VEN. P. Thomas a S. Augustino, ex Familia Sime-
onis, Campidani dice. Lycifensis Sacrosd.
Obijt Campu 29. Ianuarij 1687. aetat. sua 20.

VEN. P. Bartholomaeus a Subotivici, Familia
Candi Rugerina dice. Lucensis Sacrosd. Obijt
Florentiae 20. Novembrii 1688. aetat. sua 77.

VEN. P. Adalbertus Ioseph a S. Teresia ex Familia
Scolerionis, Docetaria dice. Caccinensis Sa-
crosd. Obijt Louisi in Polonia 14. Se-
ptembrii 1691. aetat. sua 66.

VEN. P. Hieronymus ab Annuntiatione, ex Fam-
ilia Arnone de vrbis Sotira dice. Agrigentine
in Sicilia Sacrosd. Obijt Romae 20. Se-
ptembrii 1696. aetat. sua 81.

VEN. P. Melio a Conceptione B. V. ex nobili Fa-
milia Gradagni Florentinus Sacrosd. Obijt
Florentiae 24. Octobris 1700. aetat. sua 55.

VEN. P. Georgius a S. Ioseph, ex Familia Marza
de Monte Ferrato Operarius: Obijt Roma
16. Novembrii 1618. aetat. sua 23.

VEN. P. Antonius a S. Ioseph, ex nobili Berardi-
norum Familia Lucensis Operarius: Obijt
Romae 11. Augusti 1621. aetat. sua 24.

VEN. P. Donnicus a Matre Dei ex Familia Baccelli
Florentinus Operarius: Obijt Narate 24.
Iunii 1621. aetat. sua 60.

VEN. P. Franciscus Crucicchio, ex Familia Deme-
Lorbanorum Operarius: Obijt Narate 13. Iulij
1621. aetat. sua 42.

VEN. P. Donnicus a S. Nicolao dice. Campus 5. Iozzi
Lycifensis Operarius: Obijt Campus 15. Ma-
rtij 1625. aetat. sua 16.

VEN. P. Ludovicus a S. Bartholomaeo, ex Familia
Luzali Bergonensis Operarius: Obijt Roma
8. Novembrii 1616. aetat. sua 55.

VEN. P. Ioannes a S. Carolo, dice. a Passione Domini
in Familia de Mataris, Alban. Operarij:
Obijt Resolus in Italia 29. Septembrii
1641. aetat. sua 85.

VEN. P. Fredegundus a S. Francisco ex Familia Dau-
p. Saratanensis in Diocese Martinesis, Operari-
us: Obijt Romae 4. Maij 1643. aetat. sua 48.

VEN. P. Dominicus a S. Antonio dice. in Familia de
Vincenzo Apustinus de Chelicia ad Tru-
rentum Operarius: Obijt Theate 28. Nouem-
bris 1646. aetat. sua 70.

VEN. P. Petrus a Cruce ex Familia Martij Calari-
tensis Operarius: Obijt Calari 21. Decem-
bris 1656. aetat. sua 64.

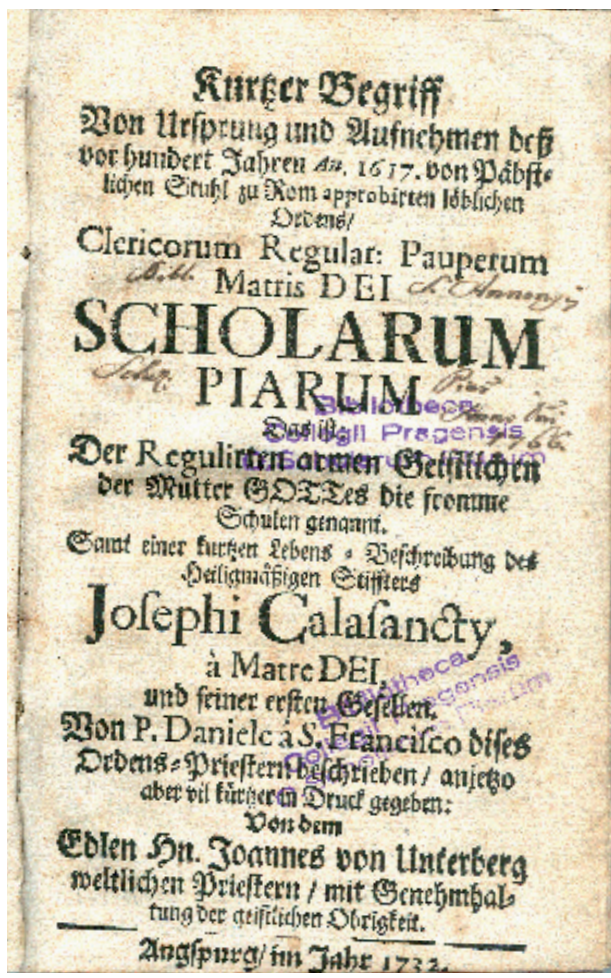
VEN. P. Franciscus ab Angelo Cellioe ex Fam-
ilia Nobilissimi Albingonensis Operarij: Obijt
Romae 17. Iulij 1674. aetat. sua 75.

VEN. P. Philippus Nivio a S. Vincentio, ex Fam-
ilia Bobio Paenonitana, Operarij: Obijt
Panotri 27. Decembrii 1662. aetat. sua 59.

ROMÆ. Typis Reu. Camerae Apostolicae 1710. Y Superius premissa.

Catalogus venerabilium servorum Dei Religionis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum. Ab eius Instituti primordio, scilicet anno MDXCVII.; usque ad haec tempora An. Sal. MDCCX. — exemplář dochovaný v NA

Seznam ctihodných piaristů z roku 1710
Obrazová příloha

P. Daniel Podgorsberg a S. Francisco: Kurtzer Begriff von Ursprung und Aufgenommen dess vor hundert Jahren An. 1617. von Pabstlichen Stuhl zu Rom approbierten löblichen Ordens/ Clericorum Regular: Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum . Das ist: Der Regulierten armen Geistlichen der Mutter Gottes die fromme Schulen genant. Samt einer kurzen Lebens=Beschreibung des Heiligmässigen Stifters Josephi Calasancy a Matre Dei und seiner ersten Gesselen ...Augsburg 1732 – titulní list knihy